

Ова књига припада:

.....

Назив оригинала: The Snow Queen and Other Stories

Copyright © 2017 Igloo Books Ltd
Права за српско издање © 2018 Вулкан издаваштво

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не сме се умножавати нити на било који начин дистрибуирати, било у електронском или механичком облику, укључујући и фото-копирање, снимање и све остале системе чувања и размене података, без претходног писаног допуштења од стране власника права.

Издавач: Вулкан издаваштво
Суиздавач: Ружно паче
За издавача: Мирослав Јосиповић, Ненад Атанасковић
и Саша Петковић
Уредник: Бранка Јосиповић Кривокућа
Превод: Бранислава Маодуш
Лектура: Игор Станојевић
Коректура: Вулкан издаваштво

Илустрације: Гејл Јерил

Штампано у Кини
Тираж: 3.000

ISBN 978-86-10-02289-6
COBISS.SR-ID

Снежна краљица

и друге бајке

Садржај

Снежна краљица 6

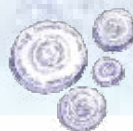
Оловни војник 23

Принцеза на зрну грашка 39

Дивљи лабудови 53

Мала сирена 69

Летећи ковчег 85

Ружно паче 99

Царево ново одело 115

Славуј 131

Палчица 145

Кресиво 161

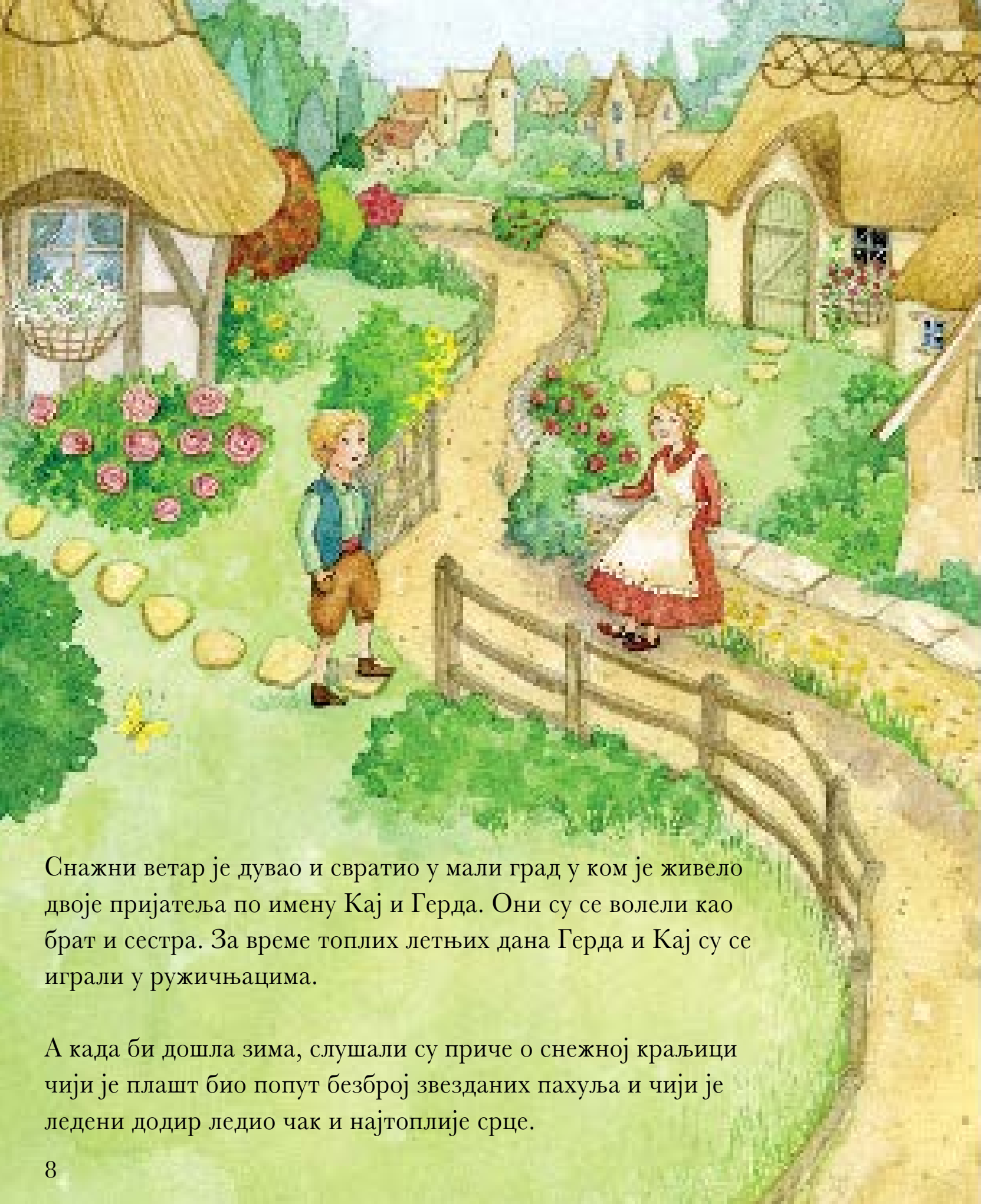
Снежна краљица

Некада давно живео је један зли, опаки чаробњак. Једног дана је одлучио да направи зачарано огледало. То ужасно огледало имало је моћ да одузме људима способност да виде радосне и срећне ствари, па је свако ко је у њега погледао видео само ружне ствари у свету. Напослетку су им срца постајала ледена и окрутна што је злом чаробњаку било по вољи.

Чаробњак се толико поносио својим огледалом да је једнога дана полетео високо у небо наглас се смејући. Заправо, толико се смејао да му је чаробно огледало исклизнуло из руке, пало на земљу и разбило се у милион ситних комада. Њих је ветар разнео по свету попут пахуља снежне олује.

Снажни ветар је дувао и свратио у мали град у ком је живело двоје пријатеља по имену Кај и Герда. Они су се волели као брат и сестра. За време топлих летњих дана Герда и Кај су се играли у ружичњацима.

А када би дошла зима, слушали су приче о снежној краљици чији је плашт био попут безброј звезданих пахуља и чији је ледени додир ледио чак и најтоплије срце.

Једном је Кај погледао
у небо и насмејао
се шашавој причи о
легендарној краљици.

И баш тада му је, сасвим
случајно, сићушни комадић
чаробњаковог огледала упала у
око, а друга му се зарила у срце.

Као да му се срце претворило у лед, Кај је постао
хладан и окрутан. „Нећу да се играм са глупавом
девојчицом“, рекао је Герди и отрчао да се игра
с дечацима. Герда је плакала док је гледала Каја
како шапуће и смеје се са својим новим другарима.

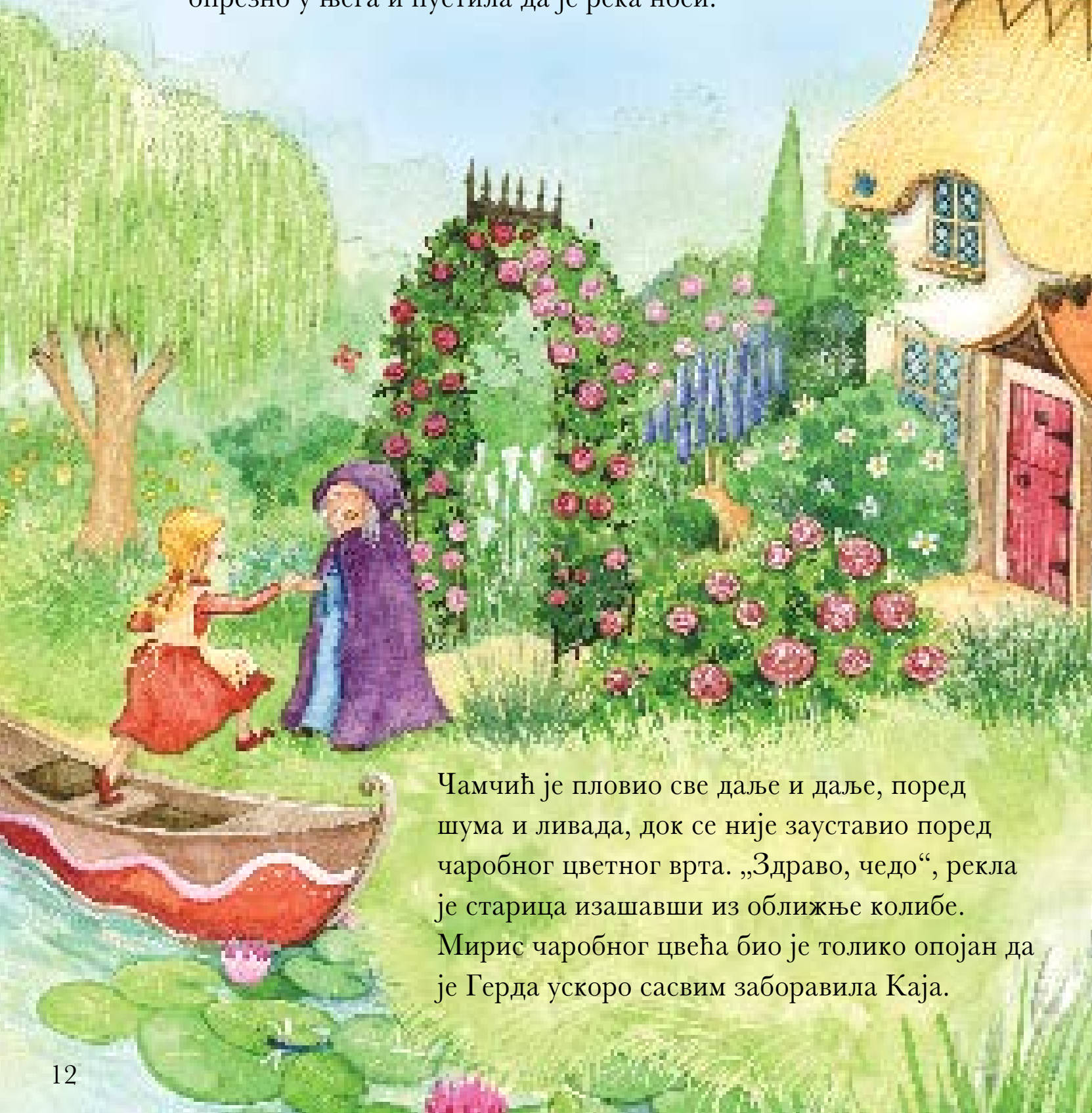

А онда су, недуго потом, у град ушле магичне блиставе санке. У санкама је била жена чије су очи светлукале попут сјајних хладних дијаманата. Њен плашт је био саздан од снега, а круна од леда. Била је то снежна краљица.

Искочила је из санки и примила Каја у свој ледени загрљај. Готово у истом тренутку када је ушла у град, густе пахуље почеле су да падају, и нису престале ни кад је у својим санкама одјездила у дугу зимску ноћ.

Све до пролећа Герда је чекала Каја да се врати у њихов мали град, али се он није вратио. Плакала је крај реке и одједном угледала мали чамац. Села је опрезно у њега и пустила да је река носи.

Чамчић је пловио све даље и даље, поред шума и ливада, док се није зауставио поред чаробног цветног врта. „Здраво, чедо“, рекла је старица изашавши из оближње колибе. Мирис чаробног цвећа био је толико опојан да је Герда ускоро сасвим заборавила Каја.

А затим је једног дана, у најудаљенијем углу врта, Герда пронашла једну једину црвену ружу. Истог трену се сетила Каја и заплакала. „Твој пријатељ није мртав“, прошапутала је ружа. „Морам га пронаћи!“, рекла је Герда и сместа потрчала према мрачној шуми.

Герда је трчала док је стопала нису заболела. „О, како бих волела да могу да пронађем Каја“, казала је тужно. Недалеко одатле, једна врана заклепетала је крилима. „Знам за неког дечака који је дошао у једну палату у близини“, гракнула је.

Герда је помислила како то засигурно мора да је Кај, па ју је
врана однела у отмену палату. На њено разочарање, није га
тамо пронашла. Али упознала је љубазног принца и принцезу.
„Сирото дете“, рекли су док им је кроз сузе причала своју
причу. „Мораш преноћити код нас.“

Ујутру су принц и принцеза оденули Герду у најфинију свилу и баршун и послали је на пут у зачараној златној кочији. „Надамо се да ћеш пронаћи свог пријатеља!“, повикали су док су јој махали на растанку. Мала кочија клопарала је преко корења и камења на завојитој шумској стази. Није одмакла далеко кад изненада једна разбојничка дружина искочи на пут и нападе златну кочију.

Те ноћи је у логору пљачкаша мала разбојница гледала Герду, која је седела поред једног ирваса. Сажалила се на девојчицу из златне кочије, која је изгледала уплашено и веома усамљено. „Не плачи“, казала је Герди грлећи је и слушајући њену причу.

Мала разбојница одлучила је да покаже Герди све своје животиње и оне су ускоро дошле до голуба који је поменуо Каја. „Куда је ишао?“, упитала је Герда очајнички. Голуб јој је рекао да је путовао са снежном краљицом у Лапонију.

Када су сви пљачкаши заспали, љубазна девојчица помогла је Герди да узјаше ирваса. „Иди и пронађи Лапонку“, прошапутала је. „Она ће ти рећи како да пронађеш снежну краљицу.“

Кроз мећаву и снажне ветрове, Герда је јахала ирваса до залеђених равница на којима је живела Лапонка. „Сирочићи моји“, рекла је када су стигли до њене колибице. „Пред вама је тек дугачак пут. Морате отићи прво до Финкиње“, рекла је Лапонка. „Она ће вам рећи више о снежној краљици!“

Герда и њен ирвас наставише даље још много миља. У необично уређеној и веома топлој колибици, Герда је пронашла и Финкињу. „Оно што тражиш ти је надамак руке“, саопштила је жена. „Твој пријатељ није мртав, али је зачаран делићем чаробног огледала, које му се зарило у срце и начинило га леденим као лед. Само га твоја чиста љубав и невиност могу спасти. Мораш путовати до места на ком је поларна светлост најблиставија и тамо ћеш пронаћи двораци снежне краљице.“

Напоследку је Герда стигла до дворца снежне краљице. Његови велики зидови од леда светлуцали су хладним сјајем, а празне дворане биле су огромне и сасвим пусте. На средини залеђеног кршног језера, Герда је пронашла Каја. Образи су му били плави од хладноће, а снежна краљица је била поред њега. Сагињала се баш да га последњим пољупцем сасвим заледи. „Не!“, повикала је Герда. Поточић топлих суза слио се низ Гердине образе на Кајеву залеђену кожу и спрао стаклени делић која му се био зарио у срце.

